

Barta Georgina Kata

Szabadság

Szép idő, napsütés,
Csendben elmélyülés,
Víg a kedélyem.

Bánatot feledve,
Hozzám lép nevetve,
„Jöjj játszani vélem!”

Rendetlen kisgyerek,
Elkövet csínyeket,
S kacagva elszalad.

Lázadó kamaszlány
Mezítláb rohangál,
Tudva, hogy nem szabad.

Szép haját kibontja,
Fűzőjét eldobja,
Bolond egy nőszemély.

Bronzszínű szép háta,
Vágtass hát, csak vágtass,
Súgom fülébe én.

S gyönyörű hátsóm
Átugrik gátakon,
Mindig előre néz.

Majd valami megvillan,
Lovacskám elillan,
Nincs többé velem.

Bú változik örömmé,
Nem tűnt el örökké,
Mindig itt lesz nekem.

Hátasból sas madár
Magasból néz le rám
Szárnyal az ég felé.

Makacs kis vénember,
Addig, s addig nyelvel,
Míg az igazság övé.

Elhallgattathatnám,
El én, ha akarnám,
Túl sok e makacsság.

De ő az én pajtásom,
Egyetlen vígságom,
Az édes szabadság.

Barta Georgina Kata

A győztes hármas

(Holokauszt)

Kis bajuszos ember egy zászlót lobogtat,
Ezen láthatsz fehéret és egy kis pirosat.
Ráadásnak pedig sok irka-firka vonalat.

Magasba nyújtott karok, minden irányból,
Megállj-t mutatnak: „Mi vagyunk a sok bátor!
Kik kiűznek minden jót ebből a világból!”

A kis ember még mindig a zászlót lobogtatja,
Emberek ezreit kényszerítve arra,
Hogy ne lépjen, ne kérjen, ne éljen, ne reméljen.
Ne csináljon semmit, csak rettegjen és féljen.

Házra és ruhára sárga csillagot!
Induljanak útnak a gyilkos vonatok!
És ezekre a parancsokra mi lehet az ok?
Az az átkozott zászló még mindig lobog!

De jön egy fényben úszó alak,
Kit úgy hívnak Szeretet,
Majd utána az Igazság, ki
Leereszti a kezeket.

Nem áll ott már más, csak a kis ember egyedül,
S zászlóját lobogtatja kissé ügyetlenül.
De hirtelen mögéje a Remény kerül.

Az irka-firkás zászlót gyorsan elragadja,
Vele a zsarnokot szépen betakarja.
S az anyagot azonnal lángra is lobbantja.

Így mostmár minden ember készen állhat arra,
Hogy lépjen, hogy kérjen, hogy sokat meséljen,
S e borzalmak után nyugodtan, szeretetben éljen.

Barta Georgina Kata

A tölgy meséje

Rengeteg erdőben sok-sok tölgyfa áll,
Az egyik alatt kis leányka sírdogál.
Még a Nap is így néz le szomorún reá,
Nincs senki, ki ezt a lányt felvidítaná.

Ne sírjál, ne sírjál kicsinyke leány,
Meglátod, mindjárt felvidítlak ám!
Ki szólít, ki szólít? Csak nem e tölgyfa tán?
De bizony én vagyok, figyelj jól reám!

Mesélek neked egy kis történetet,
Arról, hogy mi tesz boldoggá engemet.
Nagy vastag ágamon egy őszapó áll,
Pillanatok múlva mellé párja száll.

S ha a szép idő beköszöntött már,
Rám építi fészket a boldog madárpár.
Mikor a sok tojáshéj mind elrepedt, lám!
Öt piciny fióka csipog, s az én szívem vidám.

Szeretem, ha huhogva bagoly száll reám
Gyönyörű, holdfényes, hűvös éjszakán.
Gyökeremnél őzbak alszik hajnalok hajnalán,
Tudva, hogy nálam békére talál.

Ágaimon fürge mókus vígan szaladgál,
Kis éles fogával diót rágicsál.
Boldogság, amikor a Nap lesüt reám,
S fürödhet a napfényben szép lombkoronám.

Ugye már mosolyogsz te szép kisleány?
Mosolygok biz én, gyönyörű tölgyfám!
Tudom, a természet csodálatos, vidám,
S hogy szívem itt mindig boldogságra talál.

Barta Georgina Kata

Anya

Új világ, új ember,
Tágra nyílt szemekkel,
Téged látlak, Anya.

Utamnak elején,
Az első kis lépésnél,
Mellettem állsz, Anya.

Vízbe mártom az ecsetet,
S te fogod a kezemet,
Együtt festünk, Anya.

Kalandot keresek,
Megbotlok, elesek,
Te felsegítesz, Anya.

Esik az eső már,
Az égen csak felhő jár,
Mégis nevetünk, Anya.

Vajon ő az igazi?
Be fogja vallani?
Mondd el nekem, Anya.

Nagyon későre jár,
Csalódtam, szívem fáj,
Igazad volt, Anya.

Fogd meg a két kezem,
Mindig legyél itt velem,
Megígéred, Anya?

Két testben egy lélek,
Nélküled én félek,
Pedig már felnőtt vagyok, Anya.

Itt van a gyermekem,
Az ágyamon ül velem,
S rólad kérdez, Anya.

Én mesélek hát neki,
S ő még tovább kérdezi,
Milyen voltál, Anya?

A mese abbamarad,
Jó nagy fényáradat,
Elöttem állsz, Anya.

Utamnak végénél,
Az utolsó lépésnél
Rád gondolok, Anya.

Könnyedén felszálllok,
A kapunál megállok,
S te ott vársz engem, Anya!

Barta Georgina Kata

Az öregember álma

(Rasszizmus)

Képzeljétek régen, egyszer,
Ahol elnyúlik a kéklő tenger,
Élt bizony egy öregember.

A boldogságnak szigetén,
Játszódik az én mesém.
Ott kelt mindig korán reggel
Ez a kicsi öregember.

De ő ugyan nem volt boldog!
Hogy is mondjam? Inkább undok!
Makacs volt, rigolyás, a szeme kocsonyás,
És semmibe vette azt, aki más.

Aki más, mint ő,
A csodálatot érdemlő
A NAGYEMBER, ki példát mutat
Eléd tárja a helyes utat...

„Ki nem olyan, mint jómagam, az undorító, ÁTKOZOTT!”
Ezt gondolta, hanem egy nap, véleménye változott.
Na nem azonnal, nem erre gondoltam én,
Hadd kezdjem nektek rögtön az elején.

Egy napon, mikor az ég szürke volt és fakó,
Egy leány jött a szigetre, ő volt az új lakó.
Bőre fényes, élénksárga,
Mint a szép Napnak világa.

A szeme kék, mint a víz,
Mely szomorúság tüzét oltja,
Mosolyától ez embernek elszállna minden gondja.
Én rögvest megkedveltem volna.

Nem úgy az öregember!
Neki ez nagyon nem tetszett!
Ahogy meglátta, mi a helyzet,
Mindjárt sipákolni kezdett.

„Életem dölne romba,
Ha EZ költözne szomszédomba!
Nézzék már,
Hogy milyen ronda!”

„Azt képzelik, emberek,
Hogy ebbe beleegyezek?
Inkább jöjjön ide egy mammut, hosszú szőrű,
Mint ez a csúf SÁRGABŐRŰ!”

A leány szeme könnyre fakadt,
És zokogva messze szaladt,
Az öreg meg a mérges emberek
Hatalmas körében ragadt.

„Azért bántotta őt, mert nem olyan, mint maga?”
„Igy van, s ha most megbocsátják, elindulok haza.”
Ment is haza, s lefeküdt az ágyra, pihánésre vágyva.
Aztán egy, kettő, három,
Már el is nyomta az álom.

Egyszer aztán felriadt,
A nagy fényesség miatt.
Kint sötét volt, az idő álmosító,
Mi lehetett így vakító?

Hiszen nincs itt még a hajnal!
Nem is az volt, hanem egy angyal.
Szép volt, sőt gyönyörűséges.
Csak éppen egy kicsit mérges.

„Itt hullámszik a tenger,
Boldog itt az összes ember,
Szívük tele szeretettel.
Miért nem elégszel meg ezzel?”

„Nahát erre felelnem kell!
Akkor lennék boldog ember,
Ha egy szép nap reggelén,
Mindenki olyan lesz, mint én!”

Eztán eltűnt a szép angyal,
Mögötte lobogó hajjal.
S mikor az öreg felkelt, elhagyta kicsi ágyát,
Látta, hogy bíz’ teljesítették a leghőbb vágyát.

Csak egészen más értelemben,
Mikor már kint volt a kertben,
Tükörképe állt
Vele szemben.

De máshol is nem csak ottan,
Az utcákon, bent a boltban.
Hát nem lenyűgöző?
Mindenki olyan, mint ő!

Nem...ez nem volt lenyűgöző,
Sőt inkább nagyon rémisztő.
Ez egy hiba, egy ballépés,
Egy nagyon rossz félreértés.

Valaki, aki nem ő,
Egy ember csak akadhat!
Így a világ
Nem maradhat!

S csodák csodája, mi történt!
Kinek hallja csendes jöttét?
Jön a sárgabőrű lány,
Ránéz, de meg nem áll.

„Jaj, hála az égnek!
Ments meg leány, ments meg, kérlek!”
„Mindenki olyan, mint maga,
Teljesült az akarata.”

„Az igazság az, kezdek félni,
Nem akarok én így élni!
Belátom, hogy undok voltam,
Már megbántam, amiket mondtam!”

S most megint nagy fény villant,
A sok hasonmás mind elillant,
Az öreg pedig pizsamában,
Ott volt megint az ágyban.

„Rossz álom volt, rossz álom!”
Egyre ismétелgeti.
„Hál Istennek, most mindent
Újra tudok kezdeni!”

Átcsoszogott hát a lányhoz, a szavait megbánta,
És meghívta vacsorára.
Ittak, ettek beszélgettek,
Nagyon jó szomszédok lettek.

Itt a vége a versemnek,
Remélem, hogy tetszett nektek!
Vond le szépen a tanulságot,
És fogadd el a másságot!

Barta Georgina Kata

Kiközösítés

Ó be szép...Be szép az a pillanat,
Mikor magad körül látod minden barátodat.
Ha látod a kedves, mosolygó arcokat,
Semmi sem lohasztja le a mosolyodat.

De bizony nehéz lehet akkor az élet,
Ha a kedves arcok elfordulnak tőled.
Bosszúsan, undorodva, megvetően néznek,
Hisznek az ostoba, pletykás beszédnek.

Te rólad csakis rosszakat beszélnek,
Szürke, láthatatlan ködfelhőnek néznek.
S rajtad néha
Csak úgy átnéznak.

De ha esetleg nem néznek át rajtad,
Csúfos beszédekkel csípnek, marnak:
„Nem is veszed észre? Ezt még én is látom!
Hogy senkinek sem érsz semmit e világon!”

S te nem szólsz, elvonulsz, sírsz a sarokban.
Eme csúfos szavak a lelkedig hatolnak, bizony foglya vagy egy nagy futóhomoknak.
Kiközösítés a futóhomok neve,
Sajnos sok gyermek találkozik vele.

De én itt vagyok és kinyújtom kezem, lelked a futóhomokból kiemelem.
Mert Te fontos vagy, ezt elhiheted nekem!
Nem kell mást tenned, csak légy önmagad
És meglátod a csak feléd forduló kedves, mosolygó arcokat!

Barta Georgina Kata

Lélekharc

Háború dúl a testemben.
Túl ijesztő képet festettem?
Az igazság fáj, de az igazság igazság,
Még ha azt is gondolom, igazságtalanság.

Ami megtörtént, megtörtént.
El kell hát fogadnom.
Felvértetni magam
És keményen harcolnom.

Vértem a lelkierő, kardom a szeretet,
Bátor leszek, nem tehetek egyebet.
Esélyem lehet, reményem van,
Könnyen én meg nem adom magam!

Te is harcolni készülsz, de nincsen kardod?
Hogyne volna, csak nem a kezvedben tartod!
A szívedben hordozod, ő a te fegyvered,
A csodálatos és önzetlen szeretet.

Barta Georgina Kata

Manó románc

Kerek erdő közepében élt egy pici manó,
Történetét mesélem el én, ugye de jó?
Apró gombaházban lakott,
Jó helye volt őneki ott.
Mégis nagy baja volt! Nagy ám!
Mert agyára ment a magány!

Nem kellett neki más,
Csak egy szerető társ.
Nem volt ám jó télen, nyáron, hóban, fagyban,
Egyedül a gombalakban.
Éppen ezért fogta magát vasárnap, nekiindult a világnak,
Hátha talál feleséget magának.

Hát ahogy így baktatott,
Észrevett egy kis lakot, azon is egy ablakot.
Odaszaladt, belesett,
S meglátta, kit keresett.
Takaros kis szobácskában, csipkerózsa ruhácskában
Pici manólányka táncolt egymagában.

A manócska bement hozzá és együtt folytatták a táncot,
Levették magukról a magány nevű láncot.
A kicsi manó el is vette a lánykát,
Mert meglelte benne élete párját.
A mese nem is végződhetett volna boldogabban,
Minthogy manó és manó lány együtt élt a pici gombalakban.

Barta Georgina Kata

Remény

A sötétség elől nem tudod, hogy bújj el,
Nem bírod tovább, hogy szüntelen félned kell.
Lehet, nem is látod, de ott van egy apró jel.
Egy pislákoló gyertyaláng, melyet tornádó sem fúj el.

Ha a gondok boldogságod falán áttörnek,
Ne aggódj, őt soha nem vehetik el tőled.
Ha a lelked kétségek gödrében ragad,
Ő majd kihúz és szabadnak érzed magad!

A búsuláshoz soha ne ragaszkodj,
Ha nincs senkid és semmid, ő belé kapaszkodj.
Úgy érzed, az élet sokszor kegyetlen és kemény?
Sose félj, mert veled van mindig a remény!

Barta Georgina Kata

Találd meg a színeket!

Egy nagy, sötét úrben járva
Úgy érzed magad, mint egy árva.
Úgy látod, minden elszürkült,
A sok pozitív érzés eltörpült,
A bánat mellett a lelkedben,
Pedig minden olyan jó volt kezdetben.
Nem érzed már az ízeket,
Nem találod a színeket.

Megtörtént a rossz dolog...sosem lehetsz már boldog...
Magad alá temettek a gondok.
Csak bolyongsz, mint a számkivetettek,
Véget vetnél már mindennek.

Nem! Ezt így nem lehet.
Ne éld így az életed!
Ne pazarold el az éveket!
Találd meg újra a színeket!

A boldogság hangszerének pendüljön húrja,
Összedőlt a kártyavár? Építsd fel újra!
Előre nézz, sehova másfele!
Bármi áll az utadba, nézz szembe vele!

Nem zuhanhatsz össze a gondok miatt pont most!
Küzdj azért, ami igazán fontos!
Vágd el a kötelet, mit a kétség kötött,
Hisz a Nap ott van a felhők mögött!

Ki mondta, hogy ettől félned kell?
Én azt mondom, az életet élned kell!
Légy erős, szegd fel a fejed,
Mosolyogj és élj boldog életet!